

Prædiken til 4. søndag efter påske

Joh. 16, 5-15

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Nu går jeg til ham, som har sendt mig, og ingen af jer spørger mig: Hvor går du hen? Men fordi jeg har talt sådan til jer, er jeres hjerte fyldt af sorg. Men jeg siger jer sandheden: Det er det bedste for jer, at jeg går bort. For går jeg ikke bort, vil Talsmanden ikke komme til jer; men når jeg går herfra, vil jeg sende ham til jer. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom. Om synd: at de ikke tror på mig; om retfærdighed: at jeg går til Faderen, og I ser mig ikke længere; om dom: at denne verdens fyrste er dømt. Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer. Han skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde det for jer. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde det for jer.« Johannesevangeliet 16,5-15

Med Jesus får al afsked et nyt perspektiv. Farvel og på gensyn – kan vi finde på at sige – men det er nok mere på sin plads at sige som de kan finde på i radioen: Farvel og på genhør – det er netop meningen i Johannes evangeliets afskedsscene – et farvel, der understøttes af et: På genhør.

Vi høres ved – vi skal høres ved. Med Johannes evangeliets frem og tilbage – man ser næsten for sig filmen der køres hurtigt frem og tilbage, går han eller kommer han? Som når to ledende statsmænd ikke ved om de skal give hånd eller ej, eller vi ikke ved, hvem der skal gå først gennem en dør – det kommer der komiske fodtrin ud af. Sådan taler Jesus frem og tilbage i afskeden, og ved nærmere læsning viser der sig et spor: Afskeden med Jesus er ikke sidste ord i den historie. Der er afskeden med Jesus her på jorden og forventningen om det nye, der skal komme. Det er afsked og proklamation. Vi kan finde på at råbe efter toget: du er i mine tanker – det er det tætteste nærvær vi kommer hinanden, selv med mobiltelefonernes postulerede nærhed, er vi adskilt.

Jesus fortrænger ikke adskillelsen, fornægter den ikke, men peger hen på, hvad der skal komme, når han er væk – det eneste endte farvel og goddag – det der skal komme, er Talsmanden – og forventningen til Talsman-

den har to aspekter, to retninger: For Talsmanden peger mod Gud og mod mennesker, Talsmanden opererer både i forhold til Gud og til os.

Talsmanden er bindeleddet mellem Gud og mennesker. Den der fortæller os det om Gud, vi ikke vidste, eller glemte. At Gud ikke kun er straffende og hård, men barmhjertig. Når vi kender Gud som den hårde eller den straffende Gud, så får vi et andet billede også.

Når vi spørger: Hvorfor død, sygdom og ulykke findes? Hvorfor skal børn blive født og dø som små? Hvorfor findes krig? Og hvorfor døden? Så får vi at vide, at vi kan vende os til Talsmanden om svar. Og Talsmanden vil henvise til, at vi fra nu af skal kende Gud i barmhjertigheden.

Jeg tror nok, hvis vi hørte om en Gud, der lovede liv og helse og fred, så stod vi alle sammen i kø dér – det fortæller helsemesser jo deres egen levende historie om, hvor gerne vi vil tro det.

Det forunderlige ved kristendommen er jo, at den ikke udelukker helsen og healing, undergerninger – tænk på historiens største fodmassage skærtorsdag eller helbredelserne, den udelader bare ikke synd, død og dom – den luller os ikke ind i forventningen om, at det ikke findes – som vi kan finde på at være forurettede når vi har levet SÅ sundt og så bliver syge alligevel, som om vi kunne aftale os til et godt liv.

Vi må leve med det onde i verden, både det der kommer udefra og det fra os selv. Når vi ængstes og gør os bange anelser, når vi vil gå i rette med Gud om hans væsen, så henviser Jesus til Talsmanden – Talsmanden skal lære os sandheden om Gud at kende. Talsmanden skal vejlede os om, hvad der er sandt. Som når vi hører om kendte personer, en minister, en kongelig, vi kan have det

værste billede af dem, som fremmedfjendske og overlegne og arrogante – og vi så møder vi én, der kender dem personligt og som siger: Det er ikke kun sådan, de har også en anden side, som ikke kommer så tydeligt frem. En anden side. Det er den anden side af Gud, Talsmanden vejleder os om.

Det er den anden side kristendommen handler om, forkynder for os: den anden side. Den side, hvor Gud forbarmede sig og lod sin søn føde på jorden hos os, så vi kunne høre nyt om Gud.

Dermed går først Jesus, som Guds søn på jorden og Helligånden/ Talsmanden bliver siden hen bindeleddet mellem jord og himmel. Den der skal holde os fast på, at Gud har bundet os til sig i barmhjertigheden. Fordi han nævner tingene ved deres navn og sætter dem i et nyt lys.

Som når der tales om synd, retfærdighed og dom, så peger det ganske enkelt hen på, hvordan Jesus har sejret over vantroen/ over døden og over denne verdens ondskab. Om synd, at de ikke tror mig, om retfærdighed: at jeg går til Faderen, om dom: at denne verdens fyrste er dømt.

Vi er blevet bedømt med barmhjertighedens øjne. Hvordan er det vi er kristne i Danmark med alle de fængsler vi bygger? Denne verdens fyrste er dømt. Og synes vi det lyder kryptisk? Det er lige som en madopskrift man læser: Fisken steges til den er færdig – hvornår er det? Men har man først set, hvordan kødet løfter sig fra fiskebenet, så klares forståelsen. Og til at klare vores forståelse; hvad betyder det at denne verdens fyrste er dømt? Til at opklare mysteriet har vi altergangen, det himmelske fællesmåltid. Der sendes vi faktisk ud til livet med nøglen til forståelsen.

Vi får bindeleddet om synd, retfærdighed og dom. At det ikke er noget forestående, men

noget der er overstået. Ved altergangen hedder det: Den korsfæstede og opstandne frelser – han blev ikke troet og blev henvist til korset. Det er sket, så vi ikke behøver være i tvivl. Vantroen slår ihjel, det er synden der omtales her, at Kristus blev korsfæstet. Og så fortsætter vi med at tale om retfærdigheden, som nu HAR gjort fyldest, altså den Kristus der nu ER taget til Gud - som nu er taget til Gud – det er sket. Det er retfærdigheden og så dommen: Han styrke og opholde Jer derved.

Vi er dømt til at blive styrket og opholdt. Vi er dømt – dommen venter ikke – den er afsagt.

Synd, retfærdighed og dom bliver altså aldrig noget vi kan dunke hinanden i hovedet med, som vi ellers kunne finde på, når vi forsøger at styre andres liv ved at bruge deres skyld, angst og dødelighed som instrument for vores magt. Synd, retfærdighed og dom er de billeder der binder os til vores historie med Gud. Og dermed får Talsmanden den stadige opgave at holde historien levende i vores bevidsthed. Fordi synd udspringer af vantro og er indbegrebet af vantro.

Kærlighed og retfærdighed udspringer af tro. Vi skal så at sige ikke overtage Kristi forsonergerning, men tage den til os og blive troende. Fordi synd, retfærdighed og dom er sat, bliver talsmanden, den der skal holde både Gud og mennesker fast på tilstanden. Synd, retfærdighed og dom – Synd at vi ikke troede, retfærdighed at Jesus må drage til Gud, til sin far og dommen, at denne verdens fyrste er faldet. Vi er ikke henvist til mørket men til kærlighedens lys. De tre forhold skal både vi og Gud holdes fast på.

Talsmanden, som vennen i det høje, bliver

derfor i forhold til os som menigheden, også den, der beskytter mod almagtsguden – Talsmanden vidner om, at Gud er far, og ikke bare Gud.

Han holder Gud fast på opstandelsen kan man sige. Og os fast på håbet om, at have del i opstandelsen. Når Jesus må tage af sted, får vi Talsmanden som vejleder, så vi ikke skal fortvivle, men forvente. Amen

Julie K. Goldschmidt

Lyngby Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

406: Søndag morgen fra de døde

299: Ånd over ånder, kom ned fra det høje

750: Nu titte til hinanden de favre blomster små

392: Himlene, Herre, fortælle din ære

365: Guds kærlighed ej grænse ved

320: Midt iblandt os er Guds rige

234: Som forårssolen morgenrød

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk